

Stjødet af 11te November 1684 havde Høeg ikke, i det Mindste fremlagde han det ikke, men paaberaabte sig kun det i Lagkommissionsforretningen af 1696—98 indeholdte Extractudtog deraf. Derimod fremlagde han bl. A. Promemoriets af 1786 (Bilag 17). Han paastod vel, at hans Herstab var eneberettiget til Fiskeriet i Seilbybet, men at det delte denne Eneret med Gierne af de øvrige skuldsatte Lagegaarde.

Hans Indlæg begynder saaledes:

„Den Eneverettighed, Frisenvold Stamhuuses høie Gier paastaar sig at have til Fiskeriet i Seilbybet i Randers Fjord, grunder sig paa et Forsædrene meddelt Kongl. Stjøde af 11te November 1684, der in extractu er indført i en herved til Actens Følge fremlæggende Kommissionsact Nr. 1.

Deraf erfares, at Frisenvold Fiskeritighed naaer tvært over Randers Fjord paa begge Sider, saavel som midtstrøms, og det lige til Udbyehøy. Der som nu dette alleene var den Hjemmel, min høie Hr. Principal havde for sin Paastand, maatte man ansee den utilstrækkelig og troe, at de Fjorden tilgrændfende Beboere i Overensstemmelse med Naturens Ret kunde forholdsvis have samme Rettigheder, men at de ikke have dem, godtgjør jeg med en af Kong Friederich den 3die udgiven og i forbemeldte Act pag. 44 in originali indført Forordn. dat. 18. Juli 1668 samt af Commissionens derpaa grundede Decision pag. 60 *) o. s. v.

Høegs herpaa støttede Raisonnement er nu, naar jeg skal gjengive det i sammentrængt Korthed, følgende: Al den Stund Forbudene mod visse Fiskeredstaber ere givne for at beskytte Lagegaardseierne, saa gjælde disse Forbud selvfølgelig ikke for dem, men kun for Andre, som fiske i Fjervandet, og altsaa ere Gierne af de skuldsatte Lagegaarde eneberettigede til at bruge de for alle Andres Vedkommende forbudte Fiskeredstaber. Naar Høeg specielt nævner Seilbybet, saa holdt han sig i denne Retning til det i Lagkommissionens Forretning indeholdte „Extract-Udtog“, og det kan i denne Forbindelse nævnes, at der fra Frisenvolds Side for nogle Aar tilbage var gjort en Alford med nogle Uggelhusere om, at de gierne kunde fiske med de forbudte Redstaber, naar de holdt sig fra Seilbybet med dem, en Alford som Uggelhuserne imidlertid ikke holdt sig efterrettelig.

Det vil ses, at den Ret, som Frisenvolds daværende Gier forsøgte at hævide sig i Promemoriets af 26de September 1786 (Bilag 17) og ved Høegs Procedure, var en ganske anden end den, som den nuværende Gier af Frisenvold Lagegaard, Hr. Ostenfeld, har forsøgt at tilegne sig. Frisenvolds Gier stod i 1797 omtrent paa samme Grundlag som Lagkommissionens 100 Aar tidligere, nemlig at det frie Fiskeri i Fjervandet var indskrænket ved Frederik III.s Forbudsbestemmelser af 1664 og 1668, kun mener han, at disse ikke gjælde for Lagegaardseiere og vil deraf ulede en særlig Ret for Sidstnævnte til at bruge de ellers forbudte Redstaber.

Efter Proceduren maatte det ved Sagens Paafjendelse være den første Opgave at undersøge, om de Forbudslove, paa hvilke Sagsøgeren stattede sit Krav, endnu kunde anses for gjældende, uagtet de vare ældre end Christian den Femtes Lov. I sin Dom af 12te December 1797 (Bilag 7) var Stadfeldt ogsaa opmærksom herpaa, men i Stedet for at afgjøre dette Spørgsmaal, omgik han det, talte gjentagne Gange om „de Frisenvold Lagegaard forundte Privilegier“, og at det eneste i Sagen fremlagte Bevis for disse var det i Lagkommissionens Forretning indeholdte Extract-Udtog af Stjødet af 11te November 1684. Dette var tværtimod Høegs Procedure, idet Høeg ikke havde paastaet, at der skulde være meddelt Gieren af Frisenvold noget Privilegium, og — som fornævnt — erkjendt, at der i Extract-Udtoget af Stjødet af 11te November 1684 ikke fandtes Noget, der stred imod, at man kunde tro, at de tilgrændfende Beboere havde samme Ret til at fiske i Fjervandet som Gieren af Frisenvold, hvorimod han ulede sine Paastands Berettigelse af de formentlig gjældende almindelige Forbudsbestemmelser mod Brugen af visse Fiskeredstaber. At de tilstødende Godseiere skulde have Ret eller Eneret til at fiske hver ud for sin Grund, blev hverken paastaet eller omtalt af Høeg, saa at Stadfeldt i sin Dom ogsaa i denne Henseende gif ganske udenfor Høegs Procedure. At der heller ikke kan være Tale om at anvende 5—10—42 paa dette Fjervand, skal jeg senere komme til.

*) o. Kommissionens Slutningsindsigling.